Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a dreptei credinţe

Acest râu de cuvânt este iubirea lui Dumnezeu, Care vine pe pământ după om ca să-i spună lui adevărul şi ca să i-l arate, că pe pământ s-a astupat calea care duce la drumul vieţii, ca să nu mai aibă omul căutare după salvarea lui, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot ca şi la începutul facerii a toate, sunt trimis de Tatăl să Mă fac şi la sfârşit cuvânt şi iarăşi să fac toate prin cuvânt, căci cele aşezate ca să fie trăite de cei credincioşi se clatină tot mai mult de la locul lor, şi trebuie să lucreze Dumnezeu dacă omul strică, dacă el nu zideşte pe temelia cea cunoscută, şi iată, vine Domnul, că este scris să vină. Amin.

O, vine Domnul şi grăieşte peste pământ, iar cel ce aude din gura Mea că vin, acela să-Mi spună: *„Vino, Doamne!”* şi să-Mi deschidă să vin, să intru şi să lucrez, că e vremea să lucrez Eu, Domnul, căci omul care s-a aşezat peste tot în locul Meu pe scaun de biserică dă să dea deoparte pic cu pic aşezarea cea sfântă din părinţi. O, nu este frică de Dumnezeu în oameni. Chiar dacă vine peste ei plată după faptă nu se îngrijorează oamenii, nu se tem. Eu însă nu pot să las pământul fără Dumnezeu pe el, fără Cuvântul lui Dumnezeu mereu astăzi, Care grăieşte ca în toate vremile peste îndărătnicia omului. E vremea la sfârşit, nu e la început, şi chiar dacă s-a depărtat atât de mult sfârşitul de început din pricina depărtării de Dumnezeu a omului, Eu, Domnul, vin, şi prin cuvânt rostit întăresc pe temelia lor pe cele aşezate la începutul Meu cu omul acum două mii de ani, că mulţi M-au aflat atunci şi apoi şi mulţi M-au cunoscut cine sunt şi de unde am venit şi mulţi M-au iubit de atunci şi până azi, şi pentru ei Eu vin acum cuvânt pe pământ, că mulţi M-au iubit după adevăr şi mulţi Mă iubesc şi azi tot aşa, şi vin să-i păstoresc pe ei, vin să le fiu Păstor şi să-i ţin de-a dreapta Mea, că Mă mângâie în durerea Mea iubirea lor.

O, vin de la Tatăl cuvânt pe pământ ca să învăţ omul ce înseamnă post, ce înseamnă biserică, ce înseamnă mântuire şi să ştie el de la Mine apoi acestea. Când am venit acum două mii de ani mulţi M-au aflat şi M-au cunoscut şi M-au preţuit şi M-au iubit, căci Eu pentru ei am venit, nu pentru cei ce şi-au văzut pe mai departe de ale lor când Îmi auzeau glasul şi când vedeau faptele Mele cele mai presus de fire şi care Mă dovedeau de unde vin şi cine sunt întru venirea Mea cea de la Tatăl la om. Am zidit pe pământ prin credinţa lui Avraam, am zidit un popor al cărui părinţi au fost Avraam, Isaac şi Iacov, iar pe Iacov l-am numit Israel. Am lucrat apoi în mijlocul acestei seminţii multă binecuvântare, mult cuvânt din cer prin duhul proorociei, aşa cum lucrez acum pe pământ cuvântul Meu în mijlocul unui popor credincios Mie prin învăţătura cea din părinţi. Mi-am anunţat venirea tot timpul şi am spus mereu poporului Israel că voi veni şi că voi lucra şi că Mă voi slăvi şi că voi face ceruri noi şi pământ nou, şi am tot pregătit acest popor şi l-am tot povăţuit şi Mi-am tot pregătit firul venirii Mele, şi binecuvântare pe acest fir am rostit, şi M-am descoperit că voi lucra în mijlocul acestui popor când voi veni. Nu pentru altceva am deosebit pe acest popor Israel dintre celelalte neamuri de pe pământ, o, nu de altceva, ci numai pentru că Eu trebuia să vin pe pământ după cinci mii de ani de la facerea omului şi de la căderea lui din Dumnezeu apoi, căci Eu n-am zidit omul ca să moară, ca să cadă, ci l-am zidit ca pe o casă a Mea şi am tânjit să Mă odihnesc în el apoi. O, cum să-Şi fi arătat Dumnezeu faţa iubirii Lui, Fiinţa Lui cea din iubire plămădită dacă n-ar fi zidit El omul ca să-i dea iubirea Lui toată şi ca să Se facă cunoscut Dumnezeu? Atunci El S-a hotărât să facă cerul şi pământul şi toate câte sunt, şi apoi pe om, ca să aşeze în el şi peste el iubirea Lui şi să-L mărturisească omul pe Dumnezeu iubire a sa şi izvor de iubire. O, pentru aceasta a zidit Dumnezeu un popor al Său între neamurile de pe pământ pe vremea lui Avraam, Isaac şi Iacov şi neamul lor apoi. Cu multă măiestrie l-am scos pe Avraam din pământul său şi l-am aşezat în pământ nou şi am coborât peste el glasul Meu şi am rostit binecuvântarea Mea peste el şi peste seminţia Mea cea bine-

cuvântată prin el. Am lucrat treaptă cu treaptă apoi calea venirii Mele în mijlocul poporului Israel, şi prin cuvânt rostit prin prooroci am tocmit venirea Mea pe pământ, coborârea Mea în trup de Fecioară ca să Mă nasc din ea copil al Tatălui şi al ei şi să cresc în mijlocul lui Israel, cel numit de Mine poporul Meu, şi să-Mi dovedesc obârşia şi dumnezeirea Mea în mijlocul lui, şi toate neamurile pământului ştiu de atunci şi până azi că Israel Mi-a fost popor şi că nu M-a primit când am venit şi că s-a sculat împotriva Mea prin cei mari de peste el şi M-au scos de la ei, M-a scos afară Israel din casa sa, căci s-a vrut el stăpân peste pământ.

O, nu M-a primit Israel nici când M-am născut, nici când am înviat. De la naştere şi până la moartea Mea pe cruce şi până la învierea Mea apoi nu M-a primit Israel, ci M-a condamnat la cruce acest popor. Născusem însă de sus prin cuvântul Meu pe câţiva din mijlocul lui, pe care Mi i-am făcut ucenici ai iubirii Mele pentru om, şi cu ei M-am purtat din loc în loc, făcându-Mi cale cu minunile cele mai presus de fire peste cei neputincioşi ai lui Israel, până în ziua când M-am lăsat prins şi dus de căpeteniile lui pe muntele Golgota ca să fiu bătut în cuie pe cruce şi să stau trei zile în mormânt împrumutat şi să Mă scol apoi biruitor dintre cei morţi, după ce M-am dus în locuinţa lor şi M-am arătat cine sunt, căci eram Cel făgăduit lui Israel ca să vin Mântuitor şi Salvator al omului, şi Mi-am făcut atunci lucrarea pentru care am venit. Mi-am ridicat sfinţi în urma Mea, şi din unul în altul s-a înmulţit apoi neamul sfinţilor Mei şi am păstrat din ei din vreme în vreme neamul creştinesc şi turma lui cea credincioasă Mie, dar în toată vremea păstorii năimiţi au pătruns în turmă şi s-au făcut stăpâni pe ea în locul Meu şi mereu Mi-au tot clătinat ei de la locul lor pe cele aşezate de Mine prin sfinţi o dată pentru totdeauna, iar cei binecredincioşi ai turmei Mele, păstori şi oi, au păţit ca şi Mine, au fost scoşi afară şi daţi crucii, şi iată, mai-marii de peste neamul creştinesc au făcut şi fac şi ei ceea ce a făcut cu Mine poporul Israel, ca să domnească ei în locul Meu, iar Duhul Sfânt să tacă sau să nu fie luat în seamă, ca să zică numai ei în numele Duhului Sfânt aşa cum vor ei.

O, pe pământ s-a astupat şi se tot astupă calea care duce la duhul vieţii şi la ascultarea de el pentru ca să aibă omul viaţă şi din belşug să aibă, dar vin Eu, Domnul, cu râul Meu de cuvânt, cu iubirea lui Dumnezeu, care vine pe pământ ca să-i spună omului adevărul, căci cele aşezate de sfinţi ca să fie făptuite şi trăite de cei credincioşi Mie sunt clătinate tot mai mult de la locul lor şi trebuie să lucreze Dumnezeu dacă omul strică, dacă el nu zideşte pe temelia cea bine aşezată şi bine cunoscută, şi iată, vine Domnul, că este scris să vină. Amin.

Stă aşezată de sfinţi şi de părinţi în duminica aceasta, cea dintâi a Postului Mare, pomenirea dreptei credinţe, duminica ortodoxiei. O, cum să nu grăiesc Eu, Domnul, cuvântarea Mea peste ziua aceasta de pomenire din părinţi lăsată? Sub lucrarea şi sub venirea Duhului Sfânt peste ei, aşa au lucrat din partea Mea sfinţii şi părinţii, şi au lucrat ei cu post şi cu rugăciune vie înaintea Domnului, care de care mai mult şi mai întreg au lucrat, ca să aibă neamul creştinesc dreptar peste el, dar mulţi lupi îmbrăcaţi în piele de oaie s-au strecurat în toate vremile înăuntrul bisericii Mele şi au pus mâna pe toiag şi au păstorit ei, şi faţa lor se vedea apoi, căci se ridicau şi risipeau şi stricau, dar sfinţii luptau mereu din partea Mea şi ridicau sfinţi şi le dădeau lor biruinţa chiar şi atunci când erau jertfiţi pe altarul dreptei credinţe, căci prin prigoane reci ei luptau şi biruiau cu Mine şi păstrau credinţa şi neamul cel de după ei, care se întărea şi mai mult prin minunile şi descoperirile sfinţilor lucrători cu Mine, chiar şi după ce aceştia erau jertfiţi pe altar, şi erau ei biruitori ca florile de ghiocei, care după ce se luptă cu zăpada şi gheaţa care să nu-i lase să scoată căpşorul în sus când ei dau să înflorească vestitori ai primăverii, ei aşteaptă iar şi iar sub neaua groasă şi sub gheaţă şi biruiesc şi sparg crusta cu căpşorul lor credincios primăverii şi ies înfloriţi deasupra după multă luptă când ei dau să iasă şi să se arate.

O, neam ortodox, ia de la Mine cuvânt de veghe şi învaţă-te să-ţi păstrezi tărâmul şi taina şi datinile tale! Scoală-te la veghe, că toate dau să se strice de tot din pricina păstorilor plătiţi care stau peste tine, dar tu priveşte în sus la sfinţi şi la părinţi şi nu te lăsa mic sub mâna celor ce te înstrăinează de mântuirea ta, căci faţa vopsită nu e faţă de păstor. Păstorii tăi sunt sfinţii şi toţi

cei ce se sfinţesc pentru Mine şi pentru tine, iar tu trebuie să iei bine seama ce faci, căci Eu te ajut să ştii şi să poţi, şi vin cuvânt la tine şi te povăţuiesc să ştii. Jumătate din zilele săptămânii să le dai pentru sufletul tău şi să mănânci bucate de post după asfinţitul soarelui, care-ţi călăuzeşte vremea zilelor şi a nopţilor ca să ştii tu măsura timpul, căci dacă nu va întrece credinţa ta pe cea a fariseilor şi a cărturarilor, care postesc de două ori pe săptămână, aşa cum se laudă ei şi care zic că fac fapte mari, nu vei avea nici tu în mijlocul tău împărăţia cerurilor, împărăţia sfinţilor, care s-au jertfit pe altar pentru credinţa ta prin ei.

O, se suie la Mine durere care ustură, că pe mulţi îi vede cerul că postesc mult, dar cu trupul şi cu duhul umblă goi, umblă descoperiţi înaintea cerului şi a oamenilor, umblă după modă şi îşi aţâţă unii altora simţurile spre păcat, de care ei nu postesc. O, trebuie post plăcut Mie de la cei ce dau să pos-tească de bucate, că nu mâncarea sau nemâncarea îl va pune pe om înaintea Mea, ci viaţa sfântă a lui îl face pe el să fie moştean al cerului pe pământ. Trebuie hrană sfântă pentru suflet în vreme de post. Trebuie citiţi sfinţii care au cârmuit bine biserica. Trebuie lucru mai puţin cu mâna şi mult cu veghea cea pentru post şi pentru rugăciune de iertare a păcatelor, căci omul este rob păcatului.

O, neam creştin, o, neam ortodox, să mănânci cu sfială bucatele de pe masă în vreme de post şi în toată vremea, şi nu cu bucurie să mănânci, căci trupul stă împotriva duhului prin bucurii trupeşti, care se suie la suflet, şi este omul deprins să se bucure mâncând şi gătindu-şi să mănânce. Eu când M-am supus postului cel de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, după voia Tatălui Meu, am fost în tot acest timp ispitit şi încercat de satana, dar Eu rămâneam în toată vremea ispitirii blând şi smerit, aşa cum se cuvine în zile de post, dar omul postitor nu ştie îndeajuns ce este cu adevărat postul. David era împărat şi se aşeza la mare veghe când postea, şi zicea: *«Pentru cuvintele Tale, Doamne, eu am păzit căi aspre, ca să nu grăiască gura mea lucruri omeneşti».* Zilele de post sunt pentru cei credincioşi după adevăr, dar blândeţea şi smerenia inimii trebuie să fie hrana sufletului postitor de cele trupeşti şi omeneşti şi mult hrănitor de cele cereşti, şi multă povaţă îi trebuie omului postitor ca să-i fie lui de folos jertfa cea pentru mântuirea lui, şi au sfinţii învăţătură dată de Mine lor pentru neamul ortodox, pentru cel după adevăr creştin, că nu mai este biserică a Mea pe pământ decât ortodoxia cea trăită pe unde mai este ea trăită, cea bine păstrată sub Duhul lui Dumnezeu şi bine păzită de duhul omenesc, căci altfel se strică neamul, se strică aluatul şi nu mai este bun. Minciuna e mare doamnă pe pământ şi au oamenii îngâmfaţi prin ea, au îndrăzneala să pună învăţătura lor cea strâmbă la îndemâna norodului ca să-l ducă spre minciună, şi iată de ce trebuia să vină Domnul pe pământ cuvânt! Nimănui să nu-i mai fie de mirare venirea Mea cuvânt pe pământ acum, căci Eu sunt Lumina lumii şi trebuie să lucrez peste întuneric şi să se vadă calea şi s-o cunoască oamenii, căci s-a astupat calea care duce pe om spre Dumnezeu, s-a astupat cu minciuna căreia i se zice adevăr. Eu însă vin şi fac lumină şi Îmi am locaşul în soare şi sunt ca un Mire Care iese din cămara Sa, precum este scris, şi soarele se bucură ca un uriaş care aleargă drumul lui, şi de la marginile cerului este ieşirea lui, şi oprirea lui până la marginile cerului, şi nu este cine să se ascundă de căldura lui, şi toată firea se bucură şi tresaltă de venirea Mea cu lumină peste pământ, cu râul Meu de cuvânt, care povăţuieşte pe om. Amin.

O, popor ortodox, ia aminte la glasul Meu, care-ţi grăieşte în vreme de neveghe a ta pentru credinţa ta, pentru biserica ta! Adu-ţi aminte de voievodul român Mircea cel Bătrân, care nu s-a aplecat sultanului turcesc când acesta a venit să-i ceară lui Mircea îngenuncherea. Răspunde-i şi tu duşmanului antichrist când vine la tine să te despoaie de cămăşuţă şi să-ţi dea el cămaşă roşie spre batjocura ta aşa cum Mi-au dat Mie mai-marii poporului Israel când M-au dus spre batjocură şi spre răstignire ca să nu mai fiu; o, răspunde-i şi tu duşmanului mântuirii tale, răspunde-i ca voievodul Mircea şi ai grijă să ştii să răspunzi în faţa celor ce vin să te îngenuncheze şi scoală-te şi uită-te în sus la sfinţi şi la părinţi şi întreabă-i pe ei, ca să nu greşeşti pentru credinţă, căci credinţa este însoţită de sfinţenie, şi numai sfinţii au credinţa bine aşezată în ei şi descoperiri de

la Domnul pentru calea ei. O, păstrează-ţi credinţa, păzeşte-ţi averea, popor ortodox, şi nu te teme de cel îmbrăcat pe deasupra cu haina credinţei! Tu veghează cu sfinţii, care s-au făcut ţie cunoscuţi prin faptele lor sfinte, că n-are cine te ajuta decât Domnul şi sfinţii Lui în greaua încercare de azi a credinţei tale, popor ortodox! Îţi dau de ştire cu durere că tu eşti sub robie, şi de multă vreme eşti aşa. Îţi fac cunoscut că răbdarea Mea este multă şi mare pentru învierea ta, pentru izbăvirea ta de sub robie, numai să iei tu acum povaţa Mea peste tine. Ridică-te ca un voievod, popor ortodox, şi scuturã de pe tine robia şi ameninţarea duşmanului antichrist, care te înfăşoară acum în haina lui cea roşie când Eu te cer cu cămăşuţă albă să stai înaintea Mea, că ea este haina slavei, nu cum te învaţă duşmanul Meu şi al tău, antichrist, de te-a făcut să-ţi îmbraci în roşu căsuţa şi trupul şi toată orânduiala ta ca să te asemeni cu el la port şi la credinţă apoi, căci credinţa lui este necredinţa în Mine şi lepădarea de Dumnezeu a lui şi a ta. O, nu căuta să te înveţi să zici şi tu ca duşmanul care a rătăcit de pe cale şi care rătăceşte zicând: *«Eu sunt al lui Petru, eu al lui Pavel, eu al lui Apolo»*. O, nu aşa. Să nu zici şi tu: Eu sunt al lui Ioan, eu al lui Vasilie, eu al lui Grigorie, sau al altui sfânt, sau, mai mult, al celor ce n-au fost sfinţi, ci să zici: *„Eu sunt al părinţilor cei sfinţi, care mă dau lui Dumnezeu prin învăţătura lor cea sfântă”*, că dacă nu vei asculta aşa, te vei pierde îţi zic, te va pierde dinaintea Mea duşmanul antichrist, care a pătruns în casa ta cu orânduiala sa cu totul şi prin toate, căci tu n-ai vegheat să nu ţi se spargă casa, şi ea ţi-a fost spartă, că antichrist nu vrea ca tu să fii mireasa Mea acum, la sfârşit de timp, iar Eu vin la tine Mire, nu altfel vin, şi te găsesc logodită cu duşmanul Meu, care te-a robit ca să fii a lui. O, lasă-Mă să te răscumpăr, că de aceea vin la tine în zilele acestea, popor ortodox! Caută, popor iubit, să nu faci şi tu ca poporul Israel acum două mii de ani când Eu am venit de la Tatăl la el, iar el M-a alungat!

I-aş ruga cu multă aplecare pe cei ce au rămas în neamul român biserică a dreptei credinţe, pe celălalt sobor de arhierei ai acestui neam, şi pentru care ca să fie el acum, s-au dat jertfă dureroasă mulţi sfinţi ai ortodoxiei când s-au clătinat de la locul lor serbările sfinţilor şi când tu ai căzut sub robia duşmanului, care te-a înşelat atunci ca să te lepezi de sfinţi şi de predaniile lor peste biserică din neam în neam; i-aş ruga pe aceştia să înţeleagă ca şi Mine că tu eşti sub robie, popor român ortodox, şi că Eu rabd îndelung pentru tine aşa cum răbdam pentru Israel când cădea sub robie pentru neascultarea lui de Dumnezeu şi de prooroci şi de văzători, pentru călcarea legii strămoşeşti. I-aş ruga să stea ei în umilinţă şi în mare iubire şi răbdare, cu duh blând şi smerit înăuntrul lor, cu nădejdea că Eu, Domnul, vin pe pământ cuvânt ca să lucrez repararea celor ce s-au dărâmat de la locul lor din lipsa de veghe sfântă a slujitorilor de biserică atunci când acestea s-au clătinat. Le amintesc lor că Eu, Domnul, am spus acum două mii de ani celor ce se bizuiau că sunt fii ai lui Avraam, neînţelegându-Mă ei că Eu sunt mai mare ca Avraam, mai înainte de el, iar Eu le-am spus lor când am văzut că ei sunt cei ce nu Mă primesc şi dau să Mă omoare dintre ei, şi le-am spus că Dumnezeu poate şi din pietre să ridice fii ai lui Avraam. Iată, pot, aşa cum am spus atunci că pot, ca un Dumnezeu, căci am venit pe pământ de la Tatăl cuvânt şi Mi-am dat deoparte un popor mititel la număr şi la stare şi l-am binecuvântat cu binecuvântare nouă şi stau în mijlocul lui cuvânt şi înnoiesc toate prin cuvânt, precum este scris, şi am ungere curată şi nouă peste el, şi cu sfinţii din cer lucrez acestea peste el şi rabd în mijlocul lui cu el până la ziua biruinţei, când voi răzbate să-Mi răscumpăr înapoi biserica şi s-o numesc ortodoxie, mireasa Mea, care M-a înşelat cu atâţia iubiţi şi n-o mai am a Mea pe ea acum, şi lucrez de pe margini şi strig la ea să-i dau de veste că am venit s-o dezrobesc şi să-i dau veşmântul ei cel dintâi dacă se va întoarce la Mine, dacă va voi ea cu Mine, iar dacă nu va voi, voi da slava Mea celor ce Mă iubesc după adevăr şi îi voi înmulţi pe ei ca stelele cerului, precum este scris despre fiii lui Avraam, părintele credinţei neprihănite înaintea Mea, căci el nu s-a îndoit de Mine când M-am descoperit lui dintre toţi cei din vremea lui şi am grăit lui din cer şi am pus peste el făgăduinţa Mea pentru neam mare din el ridicat între pământ şi cer înaintea Mea, neamul sfinţilor, neamul dreptei credinţe. Amin.

Fac aplecare bisericii slujitoare de partea ortodoxiei cea din părinţi în mijlocul neamului român şi spun acestor slujitori dăruiţi credinţei strămoşeşti prin jertfă şi prin credinţă statornică înaintea Mea, le spun lor că Eu, Domnul, sunt venit cuvânt peste pământ pe vatra neamului român şi de mult lucrez prin scule pregătite de Mine ca să biruiesc pentru dezrobirea bisericii, căci în anul dărâmării sărbătorilor sfinţilor, Eu am ridicat o nădejde mare, o mlădiţă nouă şi am îngrijit de ea până ce am putut lucra prin ea înştiinţare mare şi trâmbiţare sfântă a Mea şi a sfinţilor din cer peste pământ şi peste biserică şi am spus în tot acest răstimp că biserica Mea cea dreaptă şi curată în credinţă este cea care se jertfeşte pentru credinţă şi cea care veghează apoi împotriva duşmanilor ei, şi nu este biserica Mea cea care doar mănâncă şi bea şi se împodobeşte în numele credinţei, dând ea drumul la uşă de câte ori bate cineva să intre dintre cei străini de sfinţenia ei cea din părinţi. O, adevărata biserică este cea care suferă ca Stăpânul ei batjocură, defăimare, prigoană şi biruinţă prin acestea, căci Eu aşa am biruit şi sunt Biruitorul morţii şi al iadului şi sunt Mântuitorul celor dreptcredincioşi, şi trebuie răbdare şi duh blând şi smerit trebuie în cei ce rabdă îndelung ca şi Mine pentru salvarea bisericii Mele, robită acum de cei străini de Mine şi de ea.

O, neam român, veghează şi caută să vezi ce să faci ca să fii iarăşi Mie biserică după dreapta credinţă, că biserica ta şi slujitorii ei sunt sub robie şi sunt uniţi cu duşmanii Mei şi ai ei. Îţi dau putere să te trezeşti şi să veghezi şi să te uiţi bine spre cer şi să te întrebi cu sfinţii ce să faci ca să nu piară viaţa ta. Întoarce-te la starea cea dintâi a bisericii Mele, întoarce-te la serbările sfinţilor şi la mersul cel bine aşezat al bisericii, că nu e bună calea pe care tu ai apucat, amestecând pe Domnul cu cei de neam străin, căci sfinţii te-au povăţuit sfânt, şi trebuie ascultare! Au aşezat părinţii şi sfinţii în duminica întâi a Postului Mare pomenirea dreptei credinţe şi nu ştiu fiii bisericii ce înseamnă dreapta credinţă. Ortodoxia înseamnă sfinţii părinţi, aceasta spun Eu, Domnul, în zi de duminică a pomenirii dreptei credinţe, şi rabd cu durere trezirea ta la veghe, o, turmă a neamului român! Întoarce-te la locul de unde ai căzut în rătăcire, întoarce-te pe calea istoriei sfinţilor şi caută să-ţi vezi greşeala şi scoală-te şi te scutură de ea şi aşează-ţi calea aşa cum cere datina creştinească, şi nu cum vrei tu sau mai-marii de peste tine, uniţi cu antichrist împotriva Mea şi a ta, căci aşa tu nu poţi fi a Mea, iar Eu voiesc să-Mi fii mireasă acum, la sfârşit de timp, cu întreg trupul tău sub crucea dreptei credinţe, că vin pe vatra ta, neam român, şi Mă fac în lung şi în lat cuvânt peste pământ din mijlocul tău şi chem sub această viţă nouă neamurile spre lumina Mea, spre învăţătura Mea, care mântuieşte. Amin.

O, pace ţie, neam român! Întoarce-te să-Mi fii biserică, să-Mi fii iar mireasă! Ascultă-Mi glasul, deschide Domnului tău, Care a grăit cu tine cuvântul Său în zi de pomenire pentru credinţă! Înviază după adevăr întru dreaptă credinţă, după dorul Meu, o, biserică a neamului român, şi lasă-te mireasă Mie apoi şi lasă-te povăţuită din cer, căci această minune peste tine numai Eu, o, numai Eu o mai pot săvârşi pentru viaţa ta, dacă tu vei deschide ca să crezi, ca să Mă primeşti şi ca să te mântuieşti din robie, la cuvântul Meu cel de peste tine acum. Amin, amin, amin.

20 februarie/4 martie 2012